

жението, непосредственостъ въ подборътъ на художественнитѣ елементи, въ които поетътъ облича своитѣ идеи, и третиятъ — неумолимостта на неговото перо, посладено съ подигравки, съ насмѣшки и гаври, каквито е заслужавалъ тѣхниятъ обектъ.

Тѣзи качества се наблюдаватъ въ повѣстѣта на Ботйова, въ неговия хуморъ и въ неговата сатира.

Тука той е пръвъ въ нашата литература, и новото врѣме не го е още съ нищо оставило назадъ: — то не е прѣживѣло още нито идеитѣ, поставени въ Ботйовата повѣстъ, нито формитѣ, създадени отъ него. Създадени прѣзъ една епоха, твърдѣ слабо развита въ своята манталностъ, тие произведения сж орнаментирани съ странични елементи, свойствени на Ботйовото творчество и, слѣдователно, не тѣй прѣходни въ значението си, както би помислилъ нѣкой.

Единъ кратъкъ прѣгледъ на Ботйовата повѣстъ отъ това гледище е необходимъ. Повѣстѣта на Ботйова, както и неговата сатира сж съединителното звено между неговата публицистика и художествена поезия, безъ разбирането на които, рискуваме да бждемъ едностранчиви въ сжжденията си върху послѣдвята. Ботйовъ бѣше и си остана идеалистъ-публицистъ и идеалистъ-художникъ. Идеитѣ, които разтрѣби чрѣзъ „Дума“, „Будилникъ“ и „Знаме“, намѣриха своя художественъ жанръ въ неговата повѣстъ, сатира, и въ неговитѣ пѣсни. Една червена нишка минава прѣзъ цѣлата обществена дѣятелностъ на Ботйова отъ 1867. до 1876.; тя багрѣше публицистиката му прѣзъ сжщата епоха —, тая идея, като съ кармжзъ боядисва и неговото художество.

Да видимъ, какво прѣдставляваше повѣстѣта, какво прѣдставляваше хуморътъ и какво нѣщо е сатирата у Ботйова. Ако излѣзе, че тѣ заемтъ едно твърдѣ почетно мѣсто въ сътвореното отъ неговия поетически гений, сигурно, тѣ ще ни дадатъ поводъ да